

LARISA VISOČANSKA

Vodi: Lana Prancer, Brežice, 16. decembra 2017

Samo še trenutek prosim.

Danes Sem Jaz malce nemirna, vendar, tudi to prvo, nekakšno druženje z Mojo stranjo ali iz Moje strani bo vsekakor potekalo tako kot mora biti.

Najprej en lep, topel, srčen pozdrav vsem vam Mojega svetá, Mojega srcá.

Jaz Sem Tista, katera Bom danes kot prva ženska v Ozvezdnemu času in tudi v vašem času, imela končno priložnost sodelovanja, preoblikovanja in marsičesa najlepšega. Najlepših razkritij Svojega življenja, predvsem Svojega obstoja, Svojega Božanskega časa Bom razkrivala kot **Vsemogočna Larisa Visočanska**.

(ploskanje)

Jasara.

Tako, da, upam, da Mi bo nekako dobro šlo v prevodu, čeprav imam v ozadju, kljub temú, nekakšne pomočnike – res Mogočne Gospode, o katerih se Bom morda celo bežno kasneje malce dotaknila.

Larisa Visočanska – tako so Me poimenovali. Opevala, pripovedovala vam Bom lastno zgodbo lastnega obstoja predvsem zato, da boste dojeli, kako vsemogočni ste. Takšna veličina, ljubezen in popolnost se skriva v očeh prav med vami vsemi.

Vsi ste ljudje. Vsi ste živa bitja. Vsi ste popolna lepota. Takšna, mogočna milina, katera kreira. Zavedajte se tegá!

Če ne bi bilo človeka, ne bi bilo obstoja.

Tudi Sama Sem bila nekoč tako mala, kot tale Mala pikica v teli majhni dvoranci, nad katero je odprto Vesoljno Stvarstvo.

Res si želim, da bi lahko videli v to neskončnost. Toliko Nas je, toliko Jih je, kot bi stene podrli in bi gledali v zvezde. Do tam in od tam prehajajo vsi Tisti, s katerimi Smo skupaj uspeli preoblikovati, postaviti, sestaviti in narediti eno res veličastno, popolno življenje, v katerega boste prehajali tudi vi.

NAJPREJ JE BILA NEVTRALNA ENERGIJA

Bila Sem nevtralna energija. Bila Sem mala, mala kepica, ko Sem v ozadju poslušala otroški jok. Čisto potihoma Sem poslušala. Še danes ga slišim, čujem. Tako iskren je bil, ko je dejal, punčka je bila: »Zakaj me nobeden ne mara?«

In poslušam.

»Kdo te ne mara?«, ji pravim izza ozadja.

»Niti oče. Niti mama. Niti nimam nobene prijateljice, ki bi me imela rada. Še Boga ni!«

In Jaz poslušam. Nič nisem dejala. Kot energija Sem se nežno gibala znotraj Nje. Mala deklica pa je vedno bolj jokala, dan za dnem, teden za tednom, mesec za mesecem, dokler k Nama, v naš svet niso prihajale in vdirale razne sile, ki so Naju hotele ločiti. Ki so Naju hotele združiti.

Nič nisem kaj veliko videla, ker Sem bila le nevtralna gmota, male kepe gmotne energije.

Prvih pet let je bila tako zelo milostna, tako zelo mala, tako zelo krhka in ni bilo dneva, ko ob sebi ta mala deklica imela malega, rumenega medvedka. Ta medvedek ji je postal velik zaupnik. Vsak dan mu je govorila, kako bi moralo biti, kaj vse bi moralo narediti človeštvo, da bi bili vsi srečni. Le kako to, da ne razumejo, da se morajo imeti radi?

In na vsem lepem pride neki dogodek, kateri jo je spravil v čisti obup.

Popadila je svojega brata zato, ker je bila jasnovidna in je videla dogodek v naprej. In ji je pohodil mali krožniček, mali plastični krožnik. Edini – iz smetnjaka. Edino, kar je imela, je bil krožnik iz smetnjaka. V smetišču ga je pobrala!

Ko Sem Jaz videla, kaj je naredila ta deklica, Mi je postalo slabo. Dejala Sem Ji: »Tam, v trgovini imate škatlico, kjer so takšni lepi krožnički.«

Pa Mi pravi deklica: »Nimam denarja! Mamica in očka ga tudi nimata za mene. Ne morem si kupiti. Vzeti pa tudi ne!«

In, ne Bom pozabila. Sva šli v trgovino in Sem Ji jaz dejala: »Zakaj ne bi požvečila ene bazooke?« Žvečilni. Tisti. Roza so bili. Prav začutila Sem okus v ustih in ji zašepetala: »Daj, probaj, da vidim, kakšen bo!«

Pa deklica vzame v roko in pravi: »Aaah, očka mi je dal le za kruh! Za črni kruh. Ne morem kupiti bazooke!«

Pa Sem Ji dejala: »Pa saj ni treba, da ga kupiva! Saj jo lahko požvečiva. Samo poskusila bi!« Želela Sem okusiti ta sladkor, to sladilo.

In skoraj Sem Jo že nagovorila, ko je deklica spregovorila: »Veš, lahko vzamem bazooko. Lahko jo pojem. Nobeden me ne bo videl, ker bom dala papirčka nazaj. Ampak Bog – On me bo videl. On bo hud. Pred Njega ne bom smela stopiti, če bom kradla!«

In to je bila Meni res mogočna izkušnja. Nikoli več ji nisem prišepnila, naj nekaj poskusi za Mene.

Bila je stara šest let. V šestemu letu je v enemu izmed dogodkov, kjer ji je Njen bratec stopil na krožnik, ne zanalašč, ga je tako ugriznila, da mu je odgriznila košček mesa! Si morete misliti, kaj vse Sem preživela? Grozljiva izkušnja, v kateri je dojela, da v materiji ni sama! Mati jo je prvič in zadnjič klofnila, ker ga ni izpustila.

Pričela sem se smejati: »Joj, kakšna zverinica si pa ti?!, Sem ji dejala.

Deklica pa je jokala še bolj. Odšla v posteljo in se jokala. (opomba: v dvorani prične jokati deklica Noa) Da. Prav tako. Točno tako.

In ne le to!

V tistem trenutku je odprla telo. Prvič v Svojem obstoju Sem opazovala, kaj je ustvarila. Pred seboj je odprla rez, praznino, skozi katero lahko duše vstopajo ali izstopajo v času, ko je konec. Ko je konec popotovanja, ko je konec nekakšnega začasnega obstoja, takrat se odpre ta prerez. Deklica pa je vstala nad svojim telesom, na silo odprla ovoj in še predno Sem došla, je že stala na svojem ležečem telesu, z nožicami v telesu, nagnjena in metala kroglice navzven.

Občudovala Sem jo. Kaj dela? Kaj takega Jaz še nisem videla.

Vendar, pazite to!

Kroglice so bili duhovi, spomini. Spomini pa so bitja. In točno je nabrala prave zverinice, ki so se skupaj povezale, da je postavila sebe kot zverinico.

Ko jih je zalučala na površje, ven iz telesa, ven iz svoje avre, so kroglice postale vrtinčaste ogromne gmote. In v trenutku, ko je zaprla ovoj, so izza ovoja nastale in izstopile velike ženske. Spomini deklet, duhov, ki niso bili Njeni, a se jih je usmilila, da pojde z njimi domov, jih je preprosto postavila pred duri.

»Wau!«, Sem dejala.

Ko se je vrnila nazaj, je prenehala jokati. Od tistega dalje, časa, je za Mene nastal pravi obstoj.

Dekleta so kričala in Ji grozila, da jo bodo usmrtila. Dekleta, ki so se prosto potepala, so postala begavčki. Mogočna dekleta, iz drugih dimenzij, iz drugih časov, so postale žrtve zemeljskega obstoja.

Nastanejo begajoče se energije. Nastanejo energije, kot entitete, ki se poskušajo nalimati in pritrditi. In ko jih nekdo vidi, jih hoče imeti za sebe. Na vsak način jih hoče imeti.

In kaj se zgodi?

Kompanjonke dobijo prave zaveznike. In veliko smrti, veliko umorov in napadov se Ji v življenju zgodi.

Iz strani žensk, iz strani dušic, iz strani energij, ki jih preprosto ni zmogla imeti v sebi, ker ni hotela biti slaba, je odlučila energije in jih zalučala proč, ker je hotela biti popolna žena v očeh popolnega Boga.

Od tistega časa dalje sem Jaz le še šelestela.

Nato je deklica hodila od koščka telesa do koščka telesa. Ko se je zlila v telo, je bila čisto mala. Tako zelo mala, da Sem jo v trenutku vzljubila.

Zasnovnica je bila.
Zasnovnica, ki je bila tako mala, kot je moj nohtek. Tako zelo mala.
A hkrati energija, ki se je vila.

Ko je raziskovala po telesu, je ukazovala: »Od danes dalje ne bo več nihče v Mojem telesu hudoben, zloben, prostaški ali nesramen! Tisti, ki bo kršil pravila, ga zalučam proč! Leti v smeti!«

Vsi v telesu so umolknili. Mala pikica pa je pogumno hodila v telesu in dejala: »Ti boš naslednji, ker si jo ščuval! Ti boš molčal! Ti boš to! Ti boš to! Ti boš to!«

Ha, si predstavljate čisto malega cvergla, čisto malega piščančka, ki ni hotel biti zloben, niti hudoben?!

PROSTOR LARISE VIŠOČANSKE

Vendar, ko je prišla v prostor, kjer Sem vladala Jaz, kjer Sem spala Jaz, se pravljica Božanske Larise Višočanske tudi prične.

Prišla je v prostor z belino, kot v dvorano, kjer je vladala samostojna bela energija. Kotalila Sem se v prostoru, kot belkasti, takšen, dimni prah. Nič ni bilo od Mene. Vendar, tako zelo ji je bila všeč Moja energija, da jo je pričela gnesti, si iz nje izoblikovati posteljico in zahajati v Mene.

Znotraj v telesu je zahajala v preprosto Energijo.

Ustvarila si je plavi brlogec. Čisto Sem bila tiho. Nisem Ji smela dati vedeti, da jo čujem in da Sem ravno tako delček od nje.

KREIRANJE SANJSKEGA DUHA

Dokler deklica v nekemu momentu ni odprla prekata, prehoda na levi bočni strani.

Dragi moji. Takrat je pričela krasiti Svoj prostor.

Odprla je prehod in meglico dala kot rožico, jo izoblikovala in na levi bočni strani je Mene izoblikovala kot v nekakšen cvet.

Postala je deklica cvetá. Cvetlica. Cvetlična deklica, so jo klicali iz Ozvezdnega časa.

Vendar, na vsem lepem je dojela, ko se je spustila navzven, da lahko to meglico prične izoblikovati. Izoblikovala si je vlečko in gibala energijo. In se pretvarjala, da bo morda nekoč poročena. Še dandanes ni. Ampak, ostale so sanje!

Pazite to!

Ko je naenkrat dojela, da lahko vso to gmoto energije spravi navzven, jo je pričela oblikovati. Kot plastelin, kot žele, ga je oblikovala na bočni levi strani in ga premikala sem in tja. Vse dokler ni izoblikovala, skozi leta in desetletje je izoblikovala svojega Sanjskega duhá.

V tistem času, ko je Meni dala misli, ko Me je poimenovala: »Lepotica Larisa Visočanska, to bodeš!«, se Mi je sprožil srčni utrip. Od tistega časa Sem ostajala poleg Nje in Sva postali najboljši prijateljici, zaveznici večnega obstoja.

Bolj, ko se je pogovarjala z Menoj, bolj Sem Ji odgovarjala nazaj. Bolj Sva se čutili. Postajali Sva enostno, ker Mi je dajala čustva. Ker je postajala sinjora, ker je postajala lepotica. Zlivala se je v Mene in se preoblikovala. Se pretvarjala, da je Ona Jaz in Jaz tudi Ona.

Na koncu je dejala: »Ali veš, ko bom stara 23 let, se bom borila za lastno življenje! Jaz vem, da Me bo nekdo hotel usmrtiti.«

Vendar Sem Ji dejala: »Ne bode se ti nič slabega zgodilo!« Pa se ji, kljub vsemú, je.

Bolečina, trpljenja skozi življenja ali skozi to življenje, je nekaj, kar Jo je izoblikovalo. Bolj, ko je trpela, bolj, ko so Jo ljudje sovražili, Jo imeli za nekakšen izmeček družbe, za sramoto družine, za sramoto vsegá, še bolj je cvetela, še bolj v žlahtni energiji si je želela, da spozna pravega Boga od pravega Boga, s katerim naredi zvezdni pakt Ljubezni, Pripadnosti, Simbioze in Odprtosti.

Ko Sem to dojela, Me je postalo strah. Vendar, bila Sem Njen duh, Njena energija, Njena sanjska podoba, ki jo je izoblikovala. In pričela Me je odpošiljati.

Odpošiljala Me je daleč stran od tega ponorelega sveta. Dan za dnem. Leto za letom. Postajala Sem samostojna, gibljiva, živa. Postajala Sem duša. Bolj, ko Sem potovala, bolj Sem postajala častna. Bolj Sem se svetila. Ker se je svetila Ona na Zemlji, v fizičnemu telesu, bolj Sem žarčila jaz.

ISKANJE NAJBOLJŠEGA BOGA OD NAJBOLJŠEGA BOGA

Naenkrat Sva postali preveč opazni. Tako zelo opazni, da je Deklica dejala: »Sedaj si dobro zapomni! Danes morava poiskati najboljšega Boga od najboljšega!«

In Jaz jo iz Višine pogledam navzdol in Ji pravim: »Kako to misliš? Da grem Jaz iskati za Sebe ali za Tebe?«

Pa se deklica nasmeji: »Ne, ne, Jaz si ga Bom poiskala za Sebe. Ti pa si lahko kasneje poiščeš za Sebe!«

In modra Deklica je preprosto dejala: »Pojdi točno tja, kamor si Jaz želim!«

In v trenutku Sem postala komet. Letela Sem izven zemeljskega ozvezdja. Pretrgala Sem ozon in potovala kot komet preko različnih časov in prostorov. Tako dolgo Sem potovala, da Sem

tedaj, v prvem zalogaju, potrebovala nekaj dni, da Sem pripotovala. Le najboljšega od najboljšega si je želela Deklica, Moja vladarica.

Nič ni slabše. Vse je premalo dobro za Njo! Ker če ne bi bilo Nje, ne bi bilo Mene.

Ko Sem pripotovala skozi pravi prvi ovoj časa in prostora, se je Deklica ustavila. Potovala Sem, ker Me je vodila Ona. In od šoka, ko je videla skozi Moje oči, ki jih je izoblikovala, Sem Jaz morala delati točno to, kar je delala Deklica z umom, čustvi in vsem. Postala Sem Njena marioneta. Marioneta? Najlepša marioneta!

Stopila Sem skozi ozon in se počasi sprehajala, košček po košček, dokler Nisem opazila, da je ozon skupek ležečih, spečih, najbolj popolnih Božanskih bitij. Hooo, kaj vse se je tam našlo! In pričela Sem se sprehajati. Košček za koščkom, delček za delčkom Sem spoznavala ozon.

Komu mar, kaj je naprej, ko pa je bilo toliko popolnosti, toliko spečih Energij, ki so lebdele, da Sem se morala tu in tam koga dotakniti. A z največjim veseljem Sem se ga dotaknila. Vsakega moškega, ki Sem ga potipala, če je živ. Ampak ne Jaz. Ona tam doli!

Si vi morete misliti, kaj se vse zgodi, ko se začuti prvi pravi utrip?

V neki Energiji je bil prav On.

Ko Sem se povezala z Njim, Sem dojela, da je Nekdo speči in ujeti. Vse je bilo vezano Nanj. Počasi Sem polzela proti Njemu, ker Me je gnala radovednost. Takšna velika, nepopisna in nepopolna radovednost.

Stopila Sem skozi ovoj, v katerega ni vstopal še nihče. Bila je krogla, v kateri se je pretakala Energija. Kot strela, kot modra strela, se je pretakala energija. Nihče ni zmožgel vstopiti vanj. Nihče.

Jaz pa Sem preprosto le razmišljala: »Nobena strela Me ne more udariti. Nobena strela Me ne more ugonobiti.«

In ko se je strela poskušala ustreliti vame, Sem se zagibala in se odmaknila.

Šla Sem vedno bolj v globino nekakšnega balona, kjer je ležal On. V središču nekakšnega balona, najbolj Žlahtne, Svete, Čiste energije je v prosojnosti ležalo Telo. Iz Njegovega Telesa se je odbijala, iz sekunde in trenutka, lepota Energije, Iskre življenja.

Si mislite, kako Mi je jemalo dah?!

Stala Sem poleg Njega in z vso Svojo Lepoto, z vsem Svojim Čarom, z vsem Svojim Bitom občudovala moško telo. Bil je moški. Bil je točno Tisti Izvorni Bog Božanstva Vsegá, kamor nihče ne vstopa. Nikoli in nikdar!

Poskušala Sem se Ga dotakniti in je v prosojnosti pričel valovati. Pričel se je gibati – iz enega dela mehurja v drugo steno in se Mi izmikati.

Vendar, vedela Sem, da tja ne morem Sama, da tja nikoli, nikoli, nikoli ne zmorem stopiti Sama – le s pomočjo Nekoga, ki je skreiral Mene. S pomočjo tiste Male, Male pikice Sem Jaz prestopala v največjo Veličino vsegá.

Ko Mi je bilo hudo, kot mali Deklici na Zemlji, Sva se pričeli združevati. Čez nekaj časa Sem, skupaj z zasnovnico, potovala po vesoljnih obstojih, potovala do Samega Boga. Vendar Nisem več vstopala v ta prostor, dokler, v nekemu popoldnevu, ko je Deklica najbolj trpinčena jokala na Zemlji, se je odzval prav On.

Prevodnik Sem bila, ker je šlo vse skozi Mene v Njo.

Deklica je v nekemu trenutku pobegnila iz telesa. Bežala je in bežala. V gorki bolečini Sem spoznala, da Jo lahko izgubim.

Prvič Sem si upala stopiti za Njo in kot komet Sem Jo iskala, dokler Jo nisem ovila in Jaz vstopila v Njo. Ona je postala Jaz. Jaz sem postala Ona.

V nekemu trenutku Si je le še zaželela: »Želim k Bogu. Želim k Bogu. Moram k Bogu!«

In v trenutku Sva potovali kot svetlobni komet skozi čase, skozi prostore, skozi galaksije, skozi različne dimenzije, skozi prvi ovoj, drugi ovoj, dokler Nisva prišli v gmoto elektrike. Do tja še živi človek ni nikoli vstopal, ker mora biti enako Zgoraj, enako Spodaj, da se zmore odpreti ta ovoj.

Pripuzala je do Njega in jokajoče ob Njem obstala.

Dejala je: »Jaz Bom ostala tukaj! Ne grem več nikamor! Na Zemlji Me ne marajo.«

In je zajokala. Vendar, kaj ko je pričela jokati z zemeljskimi pljučki in se je napolnila z etrom tistega prostora. Postali Sva ujetnici. Postali Sva ujetnici samega Boga Izvora.

Ko je Bog Izvora nekaj časa poskušal izginjati, je Mala deklica tako zelo jokala, da je pristopil, stal za Njo in se Jo z dlanjo dotaknil. Prelila se je Vanjo Njegova energija. Modra energija Jo je poganjala. Vstala je in Ga pogledala.

Takrat Sem začutila Njeno globoko spoštovanje, ker Sem bila Jaz del Nje, Ona pa Jaz. Jaz Sem bila Njena kreacija, Ona pa je bila Moj Izvor. Izvor nečesa, kar znate tudi vi.

Ponižno Sem Ga pogledala v oči in Mu zašepetala: »Se opravičujem, če Sem Vas zmotila.«

Nekdo je naredil samo tako preko njenih ust, ovil okoli možgana modro energijo in dejal: »Še nihče do danes Me ni prišel obiskati. Kako je mogoče, da si vstopila v Moj ovoj, v Moj prostor? Tukaj ne smeš biti! To ni prostor Zate!«

In pogleda tako izza ozadja navzdol: »Deklica, ti si še živa materija! Ne moreš biti tukaj pri Meni! Ni še Tvoj čas. Moraš se vrniti nazaj.«

Deklica pa je tako zajokala, da je padla pred Njegovo obličje, Ga poskušala oprijeti in tako globoko jokala, da se je moral skloniti in se Jo dotakniti. Njena bolečina je Njemu trgala srce, dušo in vso Njegovo Veličino. Čutil je Njeno stisko, Njeno rano, Njeno bolečino.

Vedno, ko se spomnim na ta trenutek, Me gane tako globoko znotraj, ker je bila tako zelo mala, v povezavi z Menoj pa tako zelo velika.

Pobožal Jo je in Jo uspaval. Podal Jo je v balonček in Jo s posebnim balončkom odposlal nazaj v Telo. Telo je obudil in znova je bilo živo. Ni prišlo še do vrelišča.

Ko je bilo zopet zjutraj, prihodnji dan, znova je jokala. Znova bolečina. Nesprejetosti, sovraštva, zavračanja, obsojanja. Zemeljski čas, ki je res neizprosni čas! Koliko bolečine, tukaj v vašem času, obstaja? Jo v vesoljnemu času ne najdete kar tako.

Ni bilo potrebno dolgo čakati, ko je znova pobegnila proč.

Zopet Sem se vila s svetlobno hitrostjo za Njo, da jo morda ne bi kdo ugonobil, polovil. In naenkrat je treščila zopet v Njegov ovoj in znova privreščala. Tisti Nekdo se je znova zbudil in se zlil na ovoj. Iskala Ga je po prostoru in jokala: »Gospod, Gospod, kje ste? Kje ste? Gospod. Gospod. Gospod.«

Tisočkrat je jokala. Tisočkrat je kričala. In potem na Njegovem mestu zaspala. Kot v sredi Njegove posteljice nečesar ali ničnega je Deklica zaspala.

Preprosto Sem morala ostati z Njo. Le kdo bi Jo ovijal? Le kdo bi Jo čuval? Ko pa je bilo toliko bolečine, sramu, obsojanja, zlobe in hudobe nad Njo.

Bila je lačna. Čutila Sem to v sebi.

Deklica je zaspala. Tudi Sama Sem se morala truditi, da bi zaspala.

Vendar, Sem Ga videla. Nekaj tako zelo Popolnega, nekaj tako zelo Mogočnega se ne dá opisati. Na Zemlji ne obstajajo besede milostne zahvale in ponižnosti, briljantnosti, srčnosti Nekoga, kateri je brez kompaktnosti, a hkrati takšna Milina, takšna Toplina, takšen Center vsega. Svetloba, iz katere Sva nekoč izstopali, odhajali in prehajali.

Nekaj, kar poznamo vsi. Nekaj, kar je Luč od Luči. Nekaj, kar je najbolj Žlahtnega, najbolj Popolnega, najbolj Vsemogočnega.

To je nekaj, kamor je Deklica prehajala tako zelo pogosto, da je na koncu pričela prinašati celo grižljaje.

Takrat pa se je vse skupaj premaknila drugače. Na Zemlji ni pojedla, kar je imela. Bil je zimski čas. Bil je december. Bil je januar. Deklica ni imela kaj jesti. Molila je k Bogu, da ne bo snega, ker je nabirala regrat in pekla špeh, tisti rdeči, papričin špeh. Kruh Sva hodile prositi na Petrol in k mesarju. Tako zelo Mi je bilo to čudno. Vendar, nekateri so si Jo usmilili.

In nenazadnje, kar je imela na Zemlji, je nesla k Njemu, da bo podelila z Njim. Dokler je imela. Trikrat na dan je odnašala regrat Njemu v zahvalo, da bo On sit.

Na vsem lepem sta postala prijatelja.

VSTOP V GOSPODOV SVET

Ko Ji je bilo hudo, se je stisnila k Njemu in ob Njemu zaspala, dokler v nekemu momentu ni izza Njega se samodejno odprl prehod. Prehod v drugo dimenzijo. Prehod v Njegov svet, v Njegov prostor, kamor Jo je pospremil.

Od tistega časa dalje je ta Deklica zmogla z Bogom Božanstva samega Izvora prehajati v najbolj Sveti prostor Svetega raja, Svetega kraja, kamor še ni stopila čista noga človeka, ampak vi sami, kot izvirne kode.

Trije ste tukaj v taki osnovi, kateri ste tudi bili v nekemu skupnemu svetu prve prosojne kompaktnosti, dokler niso skreirali nekaj novega.

Tako Sva se počasi smeli pretakati iz zemeljskega časa v Izvor in preko Izvora v Njegov čas, v Njegove svetove in Sva skupaj, v duetu, spoznavali materične svetove, spoznavali različne civilizacije, ki so ustvarjale, kreirale in pomagale, dokler ni prišel odločilni moment, ko je ta Deklica, na Zemlji že kar mamica, prišla do najbolj Pomembnega, do najbolj Popolnega – pazite to!, do Najlepšega, do najbolj Čistega, do Tistega, katerega imajo vsa ljudstva vseh planetov najrajši. Prav do tistega Vladarja je prišla Ona.

In to je bilo za Njo, tako kot, kako je dejala – tombola!

Ko je prišla do Njega oziroma Sva prišli do Njega, je vstopila v Sveto dvorana, ker še ni stopila človeška noga. Imela Sem občutek, da nikakor ne Smem stopiti na prostor, ker bi ga omadeževala. Imela Sem občutek, da Nisem dovolj čista, da bi smela stopiti v Njegov dom. Ampak, takšna kot je, si je sezula nekakšne šolnčke, stopila na tista topla, hladna, prijetna tla in počasi, počasi raziskovala dvorano.

Dvorana je bila Sveti prostor. Svetišče, kamor Sva dan za dnem zahajali. Prostor popolnega Božanstva, kjer je končno na prestolu, neko Njihovo noč, sedel prav Tisti, h kateremu Sva več dolgih let poskušali na vsak način priti in Sva končno uspeli tudi dobiti.

Deklica je bila zelo majhna. Če si predstavljate – na kamnitem prestolu, na kamnitem dvoru je sedel ogromen moški. Ne Morem Ga opisati, ker po vašemu času zemeljskega časa je zlagani čas samo vaši čas.

Merske enote so čisto napačne, dragi moji. Je samo nekaj, neka primerjava, neki približek, kjer ste rekli ali se dogovorili, da nekakšna takšna mera bo meter. In to je to! In tako je tudi bilo. Nekaj korakov. Nekaj fitov. In tako ste dorekli neko celoto.

V tej popolni Božanskosti pa je na prestolu sedel On. Bil je rahlo prosojen, kompakten, s sivo ali pepelnato blond energijo lasu. Ne znam vam opevati, ker nimate takšnega lasu! Pri vas so starejši, jih imate za stare, so sivi.

On, Njegovi lasje pa so bili skodrani, polni, bujni in so Mu prosto padali preko ramen. Bil je podoben nekakšnemu Zeusu, kot bi ga lahko v vaši risanki opisovali ali opevali. Mit in legenda Svetlobnega časa! Bog Svetlobe je v vsej tej Veličini in Popolnosti sedel pred Nama.

Deklica pa je radovedno raziskovala prostor in ogledovala freske, skulpture, božala sedala, se dotikala tal, ležala na tleh in gledala v nebo. Kajti, prostor je imel odprto streho. Nič se ni pokvarilo, tudi, če je pršilo! Si lahko mislite, kako se valja Deklica po tleh in uživa. Uživa v vsakem trenutku. Uživa v prostoru, kamor Sva se kar umestili.

Nato se zasukne in gleda proti prestolu.

Šele tedaj, ko Sem Ji dejala: »Kaj ne vidiš, kdo je na prestolu?«, je dejala: »Aaaaa, jaaaaaaaaa. Eeee, ja, kdo pa je to?«

Ja, hm. Jaz Sem rajši molčala, kot pa karkoli dejala.

Sram Me je bilo, ker Sva kar prileteli nekam in bili kar domači. Deklica pa vstane, si popravi skromno krilce in stopi proti Njemu. Bila je tako zelo mala, da ko je sedel na prestolu, Mu je segala tako, do noge.

Vendar se ni zmotila. Stopila do Njega in dejala: »Ooooo, wauuuuu, kako ste Vi velik!«

A Mi verjamete?

Postala Sem tako zelo mala in tako zelo nična, da Sem se skrila v mišjo luknjico in bi tam kar obstala.

Deklica pa Ga gleda in pravi: »Ej, ti si pa velik! Kaj, ko bi se ti sklonil na tla?«

In res, ogromni Mož se je priklonil takole in dejal: »Dobro jutro. Ali dober večer.«

Deklica pa Ga gleda in pravi: »Ooooo, kake hude oči!«

In bolj, ko Sem poskušala biti nična in neopazna, bolj Mi je razbijalo srce. Ha, saj Sem vedela, Kdo je!

Deklica pa se ni zmenila za to.

Pričela Ga je občudovati, Ga gledati, hoditi okoli Njega kot okoli mrhovinarja. Na koncu Mu je dejala: »Gospodič, kaj ko bi Vi malce vstal? Kaj, ko bi Vi malce tole lepo ritko vzdignil, da Jaz vidim, kako ste pravzaprav veliki?!«

In kaj mislite, kaj je naredil?

V nekemu momentu je vstal in dejal: »Ali Sem dovolj velik?«

Na koncu se je sklonil čisto do Nje in Jo pobral.

Si lahko mislite, kakšna Čast, kakšna Ljubezen Naju je preplavljala – predvsem Mene, ker je Meni znotraj Nje tako razbijalo srce, da Sem skorajda omahnila.

Mala deklica, kot najbolj radovednica vsega obstoja, pa je dejala: »Oooo, kake oči! Daj Me bliže, da se Te dotaknem!«

In imel Jo je takole na dlani ali Obe in je pričela božati Njegove lase, se dotikati Njegove brade, se crkljati pod Njegovo brado.

In naenkrat je dejala: »Joooj, kakšna Energija!«

In je kar zaspala.

Si mislite, kaj se je zgodilo s Telesom tam doli?

Zopet je pričelo leseneti. Zopet je doživela napad. Vendar, Jaz si Nisem upala iti samostojno navzven, ker Sem bila le duh od duhá. Bila Sem le Njena kreacija, katera brez kreatorja ne sme samostojno ničesar delati.

Ko je Deklica zaspala, ko Mu je spala na Njegovi dlani, Sem končno izza popkovine prilezla na površje. Nasmehnil se Mi je in Me pozdravil. Nekaj tako mogočnega, nekaj tako zelo popolnega si Jaz nisem upala pogledati v oči in Mu dejati – tako lepe oči ima! Kaj ste nori? Bi se zaljubila! Že tako ali tako Sem lovila srce, da Mi ni kam pobegnilo.

Vedel je, v kakšni stiski Sem se znašla.

Bolj, ko Sem se trudila, da bi Jo prebudila, ker Sem bila vlita v Njo in Sva bili enostno ene celote, bolj se je Deklica udomačila in Mu vmes še zašepetala: »Kaj, ko bi Me malo pokrnil!?«

In od tistega časa dalje Jo je vedno moral pokrivati v dlani.

Kar nekajkrat Naju je moral odnesti proti Zemlji in Naju spustiti v zemeljski eter, da Sva po kanalu prepotovali nazaj v Zemljó.

Ni bilo enkrat. Ni bilo dvakrat. Bilo je že skorajda rutina.

PREBUDITEV ČREVESNE DUŠE, RAZČRVIČENJE

Na koncu koncev, ko Sva dobili že popolno prepoved od duše materičnega svetá, od duše, ki vlada v zemeljskemu telesu, da ne Smeva več zapuščati prostora, hitreje je pobegnila. Dokler se na koncu ni prebudila črevesna duša in ji zabičala: »Če mi še enkrat zapustiš svoje fizično telo, te bom ugonobila! Ti obljubim, da te bom razčrvičila!«

Vendar, Mala deklica je bila čisto tako nebogljena in je gledala ogromno silhueto, ki je bila okostje. Starička s koso. Bala se jo je. Ker se jo je bala Ona, Sem se jo je bala tudi Sama. Nič Nisem dejala.

Nato se je obrnila in se vrnila – v črevesje, skozi črevesje, skozi drobno luknjico v trtici nazaj v okostje.

Nekaj dni je bilo končno mirno. Spali sva. Dokler Jo zopet nekdo na Zemlji ni močno prizadel. Prizadel Jo je zato, ker je uničeval Njene otroke. Nekdo, s katerim je živela je bil krut, grob in nasilen.

Deklica se je na koncu znova odlučila od mesa. Pobegnila Mi je. Starka s koso pa Me je ujela. Odtrgala je nit pobegle energije in zasnovnica se ni več vrnila nazaj. Jokala Sem znotraj telesa. Noč za nočjo. Dan za dnevom. In objokovala nasilno smrt.

Nisem vedela, kaj se dogaja z Njo, ker se je telo zavakumiralo. Nič več niso znali kuhati. Nič več niso znali prati. Nič več niso znali delati nič od nič. Telo je preprosto mirovalo in komaj, komaj ostajalo živo.

A na drugi strani Mi je Nekdo v kristalni dvorani, sredi prostora telesa pričel kazati Njeno prehajanje. Bila je zunaj. Videla Sem, kako se trudi priti v notranjost telesa. Postala je žrtev tistih deklet, ki jih je kot mala deklica zalučala izven telesa.

Ni dolgo potrebovala, ko je uspešno pobegnila k Izvoru Sama. Vedno Sem Jo popeljala Sama. Bila Sem začudena, kako je uspela Sebe, kot zasnovnica, pretočiti skozi ves zemeljski obstoj, skozi vso galaksijo vsega, v sam Izvor.

Izvor je nekaj, iz česar nastane Bog. Iz nekaj, kar nastanejo Vladne Energije.

Tako je prišla v sam Izvor. In preko Izvora tekla in tekla v življenje, kjer je bil in vladal Sam Bog. Iskala je Tistega Nekoga, ki Ji bo pomagal. A kaj, ko je za Njo poskušala prehajati množica vsega, kar se je stekalo masovno za Njo.

Niso vsi uspeli pretočiti sebe preko različnih prostorov, ker so jih sežgale energije, ker so se utapljali zaradi sopare, zaradi vsega, kar je bilo.

Ko je prišla do tistega Pravega, so imeli ravno shod.

Prikričala in prijokala je. In videla Sem, kaj se dogaja z Njo.

Nekdo je pristopil in Ji dejal: »Kako naj ti pomagam, ko pa Sem Jaz v drugemu času, ko Sem Jaz drugačno testo, kot pa Ti? Kako naj pristopim, ko pa ne Smem zapuščati Našega prostora?«

Obrnil se je okoli in pogledal Nekoga v oči. Takoj so se sporazumeli. Morali so Ji pomagati!

Ko se je Ona vrnila in spustila v zemeljski čas, so Njeno Telo tako močno trpinčile zemeljske sile, da je bilo fizično telo dobesedno frčalo iz prostora, iz stene na steno, pod stropom in nazaj, navzdol. To je nekaj, kar se je dogajalo s telesom. Na vso silo so hoteli vdreti v Njo. A Nisem pustila, ker Sem vedela, da je Ona Tista, ki Sme odpreti vrata Nebeškega svetá in hkrati telesa.

Prišla je do prostora ovoja in okoli je bilo vse živo. Ne borba. Temu ne more opevati. To je bilo klanje Svetlobe in Teme, ki so se borili za to, da je Telo ostalo.

Nekaj mesecev je bila vojna v Nebu, v Zemlji, v časih in prostorih. Težko si zamišljate, kako zelo je bilo težko obdržati Telo v zaprtemu prostoru, na varni postavitvi, dokler Svetloba ni navladala in nadvladala zlo.

Uničili. Pokopali. Izgnali so vse.

Nato se je Deklica končno uspela vrniti v Telo.

Kaj mislite, kaj se je dogajalo v Njenemu življenju?

Vsi v materiji so Ji obrnili hrbet. Le mali otročki, mali, mali otročki, kot male pikice, so Ji ostali zvesti. Kljub temu, da jih je nekdo preganjal proč.

Dotaknila se Me je ta ljubezen, ta predanost, ta povezanost.

POGAJANJE Z BOGOM

Ko se je vse skupaj nekako umirilo, je Bog pristopil in dejal: »Lanika, kaj Mi daš, če narediva zavezništvo Svetlobe in Zemlje? Kaj lahko daš Bogu, ko Bog vse ima?«

Si mislite, kakšno mogočno vprašanje?!

Nisem si upala odgovoriti nanj.

Mala deklica pa izstopi iz telesa v svojo avro, Ga pogleda direktno v oči – ravno tega se ne sme, ker se lahko pretočimo preko Njegovih oči kam drugam!

Vendar, Ona je dejala: »Jaz Smem gledati v oči, ker pri nas na Zemlji, če se gledamo v oči, se spoštujemo! Kar pomeni, da je to spoštovanje!«

Bog pa se je znova sklonil in dejal: »Kaj Mi daš, če Ti pomagam, če Ti, če Te rešim?«

Pa Ga deklica razhudeno pogleda: »Mene bi rešil? Kaj pa Moje otroke? Kaj pa zemeljski svet? Kaj pa zemeljski planet? Kaj sploh Veš, koliko je dobrih ljudi na Zemlji! Ne moreš obrniti hrbtá! Tukaj je toliko dobrih ljudi, ki se trudijo. Nisem samo Jaz dobra. Še veliko jih je!«

Bog se namuzne in pravi: »Jaz Sem prišel pomagati Tebi!«

»Ne, ne, ne, ne, ne! Ti Meni nisi nič prišel pomagati. Ti Si prišel, ker Si pač prišel. Tako ali tako ne verjamem Vate, ker tukaj je Moj svet. Tukaj Sem Jaz doma. Tukaj je Zemlja. Ampak, ne Moreš pomagati samo Meni, ampak Moraš pomagati vsem na svetu!«

Pa se Gospod Bog postavi, Zveliča in pogleda navzdol in Ji pravi: »Kaj Mi daš, če komu res pomagam od srca!«

»Ohooo!«

Si mislite?

In pravi Ji: »Če ne boš odgovorila pravilno, Me ne boš ulovila ali pa, Me ne boš ugonobila s Svojimi besedami.«

Pomislila je in kar ustrelila: »Jaz ti dam Svoje tri otroke. Ampak, ne tako, da jih Ti vzameš! Oni morajo izživeti. Nato Jaz pridem ven in Ti jih, iste duše, porodim. Ha. In teh otrok Ti nimaš z Menoj. In Jaz Ti dam nekaj, kar Ti nimaš! Nimaš potomcev. Zagotovo nimaš potomcev! Vsaj takšnih ne, z Mano ne. Teh Mojih duš nimaš!«

Bog se je usedel in ostal nekaj časa brez besed.

Malce je polovil sapo, se malce namuznil. Ampak, laterna je bila izstreljena. Gledal Jo je nepremično in prvič v obstoju Sem opazila, da je Nekdo ostal brez besed.

Nekaj časa je molčal. Vse okoli nas je potihnilo.

Nato je dejal: »Lanika, kaj ti veš, kaj Ti Meni ponujaš?«

»O, zelo dobro! Zelo dobro! Svoje otroke! To je kompanija!«

Pravi Gospod: »Ti Meni ponujaš, da Jaz ne rešim samo Tebe, ampak Tvojih otrok!«

»Ne, ne, ne, ne, ne, NE – Jaz Sem v paketu!« Pravi deklica: »Jaz Sem v paketu! Vzameš vse ali nič. Ampak, morajo izživeti svoje in potem jih porodim Tebi!«

Bog se namuzne in pravi: »Kaj so Tvoji otroci tako zelo popolni, da bi jih Jaz želel imeti za Svoje otroke?«

»Ha, sanja se ti ne? Najboljši so! No ja – tu pa tam malce bluzijo!«, pravi. »Ampak so ta pravi! Boljši so. Najboljši so! Takih ni! To so unikatni! Res, eden malo bluzi. Drugi malo. Ampak so cvetke. Ampak, veš, če bojo imeli pravega očeta, bojo najboljši, veš!«

Bog je ostal brez besed.

In dejal: »To pomeni, da, če Jaz rešim Tebe, dobim otroke, ki postanejo Moji otroci. Pa kljub vsemú niso Moji otroci, pa so še vedno Moji otroci?«

»Da.«

»Mhm, to pomeni, da Moram rešiti štiri?«

»Ja. Pa ne sam štiri!

»Čakaj malo,« pravi mala Deklica: »Ja, pa tukaj je še Moja družina. Pa tukaj so še Moji družinski člani. Pa tukaj je še marsikaj. Veš, pa še ljudje so. Pa to. Pa un.«

Na koncu je nastal spisek tako zelo daleč pod zemeljsko nebo, da bi lahko celo Zemljo odnesel in ga prenesel drugam, ker Ona ne bi niti mravlje pustila tukaj.

PLANETI BODOČNOSTI

Vendar, od tistega dogovora dalje se je pričel ustvarjati planet. Planet bodočnosti. Dragi moji, planet Svetlobe, ki se je pričel materializirati. Vse, kar kreirate, vse kar ustvarjate, je najprej Energija.

Ko Nekdo vdahne v Energijo, Energija postane večna in neuničljiva in živa. Prične se ustvarjati vmesni svet. In leta Je hodila urejati planet. Planet za planetom. Od rožice do same bilke, tiste najlepše, na najvišjem vrhu samega svetá.

V nekaj letih zemeljskega časa je bil ustvarjen kreativni svet energije svetlobnega časa, ki se je pretočil v materialni svet.

26 takšnih planetov je bilo skreiranih, obujenih, postavljenih in sestavljenih.

Ko Sem prvič stopila na ta svet, Sem omahnila pod težo Čiste energije. Svet se je prislonil na modrino tega svetá, vašega svetá. In iz Njenega doma so nekateri bili priča, ko so gledali v nebo in je nebo modrine izginjalo.

V tej modrini neba je bil planet drugega kraja.

Občudovala Sem lepoto svetlobe sijaja. Zrak je bil mavričen. Slapovi, ki so se vili preko mogočnega zelenja, so Me osupnili. Rajske ptice, ki so bile modre, velike in bele, velike – ne Morem jih opevati, ker jih ne poznate takšnih na Zemlji, so Me očarale.

Takrat so ustvarili vez med Njenim domom domovanja in svetom, kamor se prehaja.

Svetove so postopoma premaknili. A so še vedno blizu zemeljskega časa. Zelo podobni so navidezno Zemlji, vendar so se pričeli viti in postavljati v nekakšni spirali. To so planeti vsegá, živega, kamor boste prehajali tudi vi, čisto sami.

Ti vmesni planeti so postali kompaktni in poseljeni. Na njih že mnogo civilizacij živi. Tistih, kateri so bili duše, ujetih na Zemlji, so se mnogi že pretočili, se spremenili in na novo zaživel.

In ne le to!

Ko pride in bode vaš čas in zagotovo ga boste vredni, ker ga boste dobro izživel, boste v temu svetu lahko živel. To ni svet raja. To ni svet pravljice. To je ravno tako kompaktni svet kot pa vaš svet. Vendar, brez nasilja, brez mučenja živali, brez sekanja dreves, brez žganja, brez česarkoli. Narava je tako zelo mavrična in očarana, da se svežina etra lesketa. Zrak se lesketa. Barve življenja pa so tako zelo žive, da se zrak sliši, kako šelesti. Sliši se petje, žuborenje vode. Polno je življenja.

Tam ne boste gradili hišic, kot jih poznate tukaj.

Tam bodo domovanja izbrana in postavljena pod drevesi, katere je skreirala kot nekakšna inovatorka prav Ona.

Vsakdo bo dobil svoj domek – ali v skupnosti ali pa kot – pod ogromnim drevesom, ki se bodo skrivali kot mali bungalovčki. Takšni, ljubki, malce ovalni, malce okrogli, da je vse v stilu z Energijo Življenja.

Vse boste imeli, kar imate tukaj. Ampak, ne boste pa nasilni, ker nasilja tam ni, ker je skreirana Energija Izvora po Njeni podobi.

Vsi tisti, kateri boste prehajali, se ne boste več vračali nazaj. Verjemite! Tam ni bolečine. Tam ni trpljenja. Ker ni tekmovalnosti. Ker ni zlobe. Ker ni hudobe.

V svetu, od koder Sem izhajala in od koder Sem prestopala, je bila lepota Narave nikoli minljiva. Bila je večna.

Ko Sem prehajala v nižine, predno Sem postala nevtralna energija, brez obličja, Sem živela v Božanskih časih in prostorih, v katerih morda tudi Biblija opeva. A Biblija, ha, ha, je daleč stran od tistega, resničnega. Resnično!

Ni pomembno, ali ste krščeni ali ne? Ne igra nobene vloge pripadnosti.

NAJMOČNEJŠA ENERGIJA JE LJUBEZEN

Ljubezen je osnovni vir življenja. Ljubezen je najmočnejša energija vesoljnega obstoja. Ni močnejše energije, dragi moji.

Z ljubeznijo se premikajo časi. Z ljubeznijo zmorete spremeniti svet. Z ljubeznijo zmorete preoblikovati čisto vse, kar si poželite in kar si želite.

Tudi ljudje se zmorete spremeniti zaradi ljubezni. Pričnete cveteti in žareti. In to je bistvo vaše zmage!

V NESMRTNOST BODO PREHAJALI SAMO TISTI, KI BODO ZMOŽNI BITI LJUBEZEN

V popolnosti ste postavljeni. Tako, kot Sem skreirana tudi Sama. Vendar Jaz vem. Jaz sem Tista, katera Bom skupaj z Njo prehajala v posebno Andalo, skozi katero se Bova zivali v Nesmrtnost.

Nesmrtnost pomeni, da tisto, kar je skrito znotraj, tisto, kar se skriva v vas, tisto, kar imamo znotraj kot popolna ljubezen, popolna odslikava, bo prišlo na površje, bo celota zunanosti in notranosti.

Že sva poskusili.

Verjemite, to je nekaj, po čemer vsi hrepenite. Po nečem, po čemer hrepenijo vsi tisti, kateri so ujeti, zajeti ali nepopolni.

Ne morem dejati, da je svet nepopoln, ker je vsak unikat.

In v Nesmrtnost bodemo prehajali samo tisti, ki smo zmožni biti Ljubezen.

Če v Ljubezni vstajate, če v Ljubezni obstajate, če v Ljubezni zmorete prehajati preko toka dneva, ne sovražiti, ne se jeziti – boste videli, se vam bodo pričele svetiti očke. Male očke se vam bodo pričele lesketati. Tako kot otrokom. Tiste razigrane lučke se prižgejo vam v očeh, ko ste srečni ali pa zaljubljeni.

Naj vam bo čas, v katerega prehajate točno takšen – srečen, popoln in Božanski.

Zagotovo pa ljubezen, s katero Smo za danes skreirali daritve, pa ne Jaz – Jaz Sem samo prenosnica Tiste male, male pikice, ki še zdaleč ni več mala pikica, ki Je mnogo več, ki Je Nekaj, kar boste v Večnemu obstoju vedno spremljali. Tudi tisti, kateri morda ne boste hoteli videti Nje. Morda boste hoteli videti sebe. Ampak, tako pač je.

Delamo nekakšno strugo ljubezni, pripadnosti in simbioze.

Zagotovo vam v temu času, v teh prazničnih dnevih, resnično želim, da najdete ljubezen znotraj sebe.

KREIRAJMO SVOJEGA SANJSKEGA DUHA

Kreirajte svojega Sanjskega duhá. Skreirajte sami sebi bodočnost in popolnost. Verjemite, to je nekaj, kar se vam splača potruditi. In če ste v osnovi, znotraj, ljubezen, se vam bo Sanjski duh odzval v Ljubezni. In potovali boste. Spreminjali. Prijateljevali.

In Sanjski duh vam povrne in na dlani prinese vse tisto, kar ste skreirali vanj.

In ne le to!

Vaša kreacija sanj so tisto nekaj, kar bodeste po lepoti, milini in toplini tudi bili v svetu Nesmrtnosti.

Danes imamo pač drugačno druženje. Malo Sem vas želela spomniti in opomniti, da zmorete vedno enako delati vsi.

Vsi imate na levi strani telesa nevtralno energijo. Takšno gmoto, katero zmorete spustiti navzven. Velikost in veličina, čaščenje, pa je odvisna od vas samih.

Ampak, če je zmogla Ona že kot mala deklica, zmorete tudi vi, kot popolni, odrasli, zreli in modri. **Vendar, nikoli ne prenehajte sanjariti. Sanje so kreacije ljubezni in popolnosti.**

Jaz se Bom za danes v ponižnosti malce zahvalila in postopoma zaključila ta prvi del. Drugi del bo potekal malce drugače. Zato se preprosto prepustite toku in uživajte v ljubezni skupnega popotovanja.

Najlepša hvala.